

Sygn. akt III Ca 389/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia SO Katarzyna Kwilosz – Babiś (sprawozdawca)

Sędzia SO Agnieszka Skrzekut

Sędzia SO Tomasz Białka

Protokolant: insp. Jadwiga Sarota

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2019r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z wniosku T. C.

przy uczestnictwie M. G., G. M., C. G., A. S., D. W., R. S., T. S.

o zasiedzenie nieruchomości

na skutek apelacji uczestników R. S. i T. S.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 30 stycznia 2018 r. sygn. akt I Ns 93/17

p o s t a n a w i a :

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie II w ten sposób, że w miejsce daty „ 01 stycznia 2013r.” wpisać datę „01 stycznia 2015r.”;***
- 2. oddalić apelację w pozostałej części;***
- 3. przyznać T. K. (1) ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nowym Targu kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora uczestników R. S. i T. S. w postępowaniu apelacyjnym;***
- 4. orzec, że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.***

(...)

Sygn. akt III Ca 389/18

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Nowym Targu

w punkcie I. uwidocznił zgodnie ze wstępnym projektem podziału działek ewidencyjnych, sporządzonym przez geodetę mgr inż. P. U. z dnia 22 września 2016 r. nr ks. rob. (...), że:

1. działka ewid. (...) położona w N. z księgi wieczystej numer (...) dzieli się na działki ewid. (...), (...),
2. działka ewid. (...) położona w N. z księgi wieczystej numer (...) dzieli się na działki ewid. (...), (...) (pkt I),

W punkcie II. stwierdził, że T. C. c. J. i K. nabyła

w drodze zasiedzenia z dniem 1 stycznia 2013 r. prawo własności nieruchomości położonej w N. stanowiącej: działkę ewid. (...) o powierzchni 0.0009 ha, w miejsce F. G., M. G., G. G. (1) oraz działkę ewid. (...) o powierzchni 0.0184 ha, w miejsce S. S. (1) i A. S.. Nadto przyznał kuratorowi uczestników R. S. i T. S. nieznanym z miejsca pobytu, aplikantowi adwokackiemu T. K. (1) wynagrodzenie w kwocie 135 zł, którą tymczasowo wyłożył Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Nowym Targu (pkt III), nakazał ściąganie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nowym Targu od wnioskodawczyni T. C. kwotę 135 zł, tytułem zwrotu wydatku na wynagrodzenie kuratora (pkt IV), a koszty postępowania wzajemnie zniósł (pkt V).

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczyni T. C. wniosła o stwierdzenie, że wraz z mężem S. C. nabyli na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej przez zasiedzenie z dniem 01 stycznia 2005 roku prawo własności nieruchomości położonej w N. składającej się z działek ewidencyjnych numer (...) o powierzchni 0.0009 ha, numer (...) o powierzchni 0.0184 ha, o łącznej powierzchni 0.0193 ha.

Uczestniczki M. G., G. M., C. G., A. S., D. W. nie złożyły odpowiedzi na wniosek.

Kurator uczestników nieznanym z miejsca pobytu R. S. i T. S. wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Rejonowy ustalił, że przedmiotem postępowania są nieruchomości położone w N. składające się z działek ewid. nr (...) o pow. 0.0009 ha (powstałej z podziału działki (...)) oraz nr (...) o pow. 0.0184 ha (powstałej z podziału działki (...))

Dalej Sąd ustalił, że właścicielami działki ewid. (...) o pow. 0.0061 ha położonej w N. są F. G. i M. G. na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej w 1/2 części oraz G. G. (1) w 1/2 części.

Właścicielami działki ewid. (...) o powierzchni 0.0673 ha położonej w N. są S. S. (1) i A. S. na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej.

F. G. zmarł, a jego spadkobiercami są uczestniczki M. G., G. M., C. G.; (...) nie żyje i do grona jego spadkobierców należą A. S., D. W., R. S. i T. S..

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że w 1972 r. wnioskodawczyni T. C. z mężem S. nabyli działki ewid. nr (...) i (...) położone w N. wraz z inną nieruchomością zabudowaną od siostry S. W. L. i jej męża J. L. (1). Nabyta przez wnioskodawczynię i jej męża nieruchomość zabudowana była ogrodzona płotem z sztachet. Przedmiot sprawy ogrodził dopiero S. C. w 1983 r. stawiając ogrodzenie w miejscu oznaczonym metalowymi słupkami przez pana G., poprzednika prawnego S. S. (1) i uczestniczki A. S..

W 1972 r. przedmiot sprawy stanowił łąkę, gdzie rosło jedno drzewo i znajdował się dół kłoczny. S. S. (1) i uczestniczka A. S. w 1983 r. ogrodzili swoją nieruchomość, nabytą od pana G., stosownie do jego wskazania, płotem metalowym na betonowej podmurówce.

Od 1972 r. wnioskodawczyni T. C. wraz z mężem wykaszali działkę ewid. nr (...), składowali na niej materiały budowlane w trakcie nadbudowy piętra swojego domu w 1980 r. i drzewo na opał. S. S. (1) i uczestniczka A. S. nie zgłaszali pretensji do wnioskodawczyni i jej męża o nowoutworzoną działkę ewid. (...) położoną w N..

W ocenie Sądu Rejonowego, wnioskodawczyni spełniła przesłanki zasiedzenia nieruchomości określone w art. 172 k.c. Materiał dowodowy zebrany

w sprawie potwierdził, że objęte wnioskiem działki znajdowały się w samoistnym posiadaniu T. C. i jej męża S. C. od 1983 r., kiedy to S. C. ogroził przedmiot zasiedzenia wraz z działką siedliskową zabudowań mieszkalnych nabytych od W. i J. L. (1). Wnioskodawczyni wraz z mężem, który zmarł w 2012 r. użytkowali sporny grunt bez przeszkód ze strony osób trzecich. Grunt ten wykorzystywali w sposób rolniczy, kosząc go, sadząc drzewa owocowe oraz składując materiał budowlany i drzewo na opał. Potwierdziły to zeznania świadków A. Z. i A. J. oraz wnioskodawczyni. Sąd wskazał również, że wnioskodawczyni nabyła sporne działki w złej wierze, w związku z czym 30-letni termin zasiedzenia upłynął z dniem 1 stycznia 2013 r.

Końcowo zaznaczył Sąd, że kurator uczestników nieznanymi z miejsca pobytu R. S. i T. S. wnosząc o oddalenie wniosku w zakresie stwierdzenia zasiedzenia działki ewid. nr (...) nie zgłaszał zarzutów braku spełniania przez wnioskodawczynię przesłanek z art. 172 k.c. W związku z tym brak było okoliczności spornych, które stosownie do przepisu art. 227 k.p.c. i następnym, należałoby udowodnić przeprowadzając dowód z oględzin nieruchomości i akt administracyjnych o rozgraniczenie nieruchomości. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 k.p.c.

Powyższe postanowienie w zakresie pkt I. i II. zaskarżył apelacją kurator nieznanymi z miejsca pobytu uczestników R. i T. S., w której zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni była samoistnym posiadaczem wniosku, oraz że spełniła wszelkie przesłanki do nabycia tego udziału w drodze zasiedzenia, podczas gdy z materiału dowodowego znajdującego się w aktach przedmiotowej sprawy wynika, że wnioskodawczyni nie spełniła przesłanek do zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości, a także, nie wynika aby w dostateczny sposób uzewnętrzniła zmianę posiadania w stosunku do uczestników,

2. naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 172 k.c. w zw. z art. 336 k.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawczyni od 1983 r. posiada samoistnie przedmiot zasiedzenia, oraz że bez przeszkód ze strony osób trzecich, w tym uczestników, korzysta z tej nieruchomości, podczas gdy z okoliczności sprawy nie wynika aby wnioskodawczyni od 1983 r. dokonywała działań dostrzegalnych wskazujących na realizację posiadania przedmiotu wniosku w sposób samoistny,

3. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia w szczególności: art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez przedstawienie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia poszczególnych elementów stanu faktycznego bez bezpośredniego odniesienia się do dowodów na podstawie, których zostały ustalone oraz brak wskazania podstaw faktycznych rozstrzygnięcia, a także poprzez błędne przyjęcie, że wnioskodawczyni do 1983 r. posiada przedmiot zasiedzenia w sposób prowadzący do zasiedzenia,

4. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie wszystkich wnioskowanych przez kuratora dowodów przyjmując, że nie zmierzają do wykazania okoliczności, na jakie wnioski dowodowe zostały złożone.

Powołując się na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku, względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za instancję odwoławczą, w każdym przypadku o przyznanie wyznaczonemu kuratorowi dla nieznanymi z miejsca pobytu uczestników R. i T. S. kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, bowiem koszty te nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Ponadto wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy I C 313/81/ R Sądu Rejonowego w Nowym Targu na okoliczność ich treści oraz na okoliczność sprawy toczącej się z powództwa poprzednich właścicieli nieruchomości oznaczonej jako działka ewid. nr (...),

tj. F. G. i M. G. przeciwko mężowi wnioskodawczyni S. C. o zakaz wykonywania aktów posiadania i jej rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na apelację, wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w sprawie nie stwierdzono uchybień, skutkujących nieważnością postępowania, a które sąd drugiej instancji bierze pod uwagę z urzędu - art. 378 § 1 k.p.c.

Apelujący zasadnie zarzucił brak wyczerpujących dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy ustaleń faktycznych a także słusznie zwrócił uwagę, że mapa z projektem podziału wskazana w orzeczeniu nie została zaopatrzona w klauzulę przyjęcia do ośrodka geodezyjnego. W apelacji kurator wskazał na nowe istotne dla rozstrzygnięcia sprawy źródło dowodów w postaci akt sprawy o zakaz. Jako niezasadne oceniono zarzuty dotyczące braku przeprowadzenia dowodu z opinii geodezyjnej i z oględzin nieruchomości. Należy podkreślić, że przedmiot wniosku został zobrazowany nie tylko na wyrzysie z mapy ewidencyjnej z projektem podziału ale także na mapie w skali 1: 500 zawierającej szczegóły z mapy zasadniczej, która odzwierciedla położenie przedmiotu wniosku i stan zagospodarowania (w tym istniejące ogrodzenia, przebieg kanalizacji itp.). Ani apelujący ani żaden z uczestników nie kwestionował w toku postępowania przed Sądem Rejonowym rzetelności i prawidłowości tych dokumentów. W związku z powyższym przeprowadzenie dowodu z oględzin i biegłego sądowego uznano za zbędne.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo co następuje:

Działka (...) była przedmiotem postępowania uwłaszczeniowego w 1975 r. i (...) na tę działkę otrzymali A. P. i S. P.. W 1977r. małżonkowie P. sprzedali działkę (...) małżonkom M. i F. G. w 1/2 części i ich córce G. G. (1) w 1/2 części. W 1979 r. toczyło się postępowanie o zniesienie współwłasności, w wyniku którego działka (...) podzieliła się na działki (...) a następnie działka (...) podzieliła się na działki (...). G. G. (1) dostała działkę (...), M. i F. G. dostali działkę (...) a niewielka działka (...) (przy drodze publicznej) pozostała wspólna. W 1984 r. A. i S. S. (1) zakupili działkę (...) od G. G. (1) oraz działkę (...) od M. i F. G.. Umowa zobowiązująca do sprzedaży została zawarta 25 października 1984 r. a umowa przenosząca własność została zawarta 28 listopada 1984r.

(dowód: akta i dokumenty przy KW nr (...) i (...) – kopie na kartach 116-128 akt, akty notarialne z 1984 r. przy KW (...))

W 1981 r. F. i M. G. wnieśli przeciwko S. C. pozew o zakaz wykonywania aktów posiadania na działce (...). W pozwie tym domagali się usunięcia z działki (...) dołu chłonnego założonego kręgami, wykonywania jakichkolwiek aktów posiadania, w szczególności prowadzenia rowu odpływowego. Na rozprawie w dniu 7 września 1981r. S. C. wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, że dół chłonny został zrobiony 20 lat temu, a rury odpływowe położył na podstawie ugody, jaką zawarł w innej sprawie. Twierdził, że jest współwłaścicielem działki i że używają ją także L. C. i J. J. (2). Sąd Rejonowy dopuścił dowód z akt sprawy I C 119/76 na okoliczność ustalenia, że A. P. na podstawie ugody ze S. C. zezwolił mu na położenie rur odpływowych.

W piśmie precyzującym pozew małżonkowie G. zażądali ponadto, aby S. C. usunął z ww. działki studzienkę betonową i pryzmę z płytek betonowych i zakazał wykonywania jakichkolwiek aktów posiadania. Na rozprawie w dniu 10 marca 1982r byli przesłuchiwani świadkowie. Świadek J. L. (1) zeznał, że 10 lat temu sprzedał S. C. dom, w którym ten mieszka oraz, że 10 lat temu wykopał dwie studzienki nie pytając nikogo o zgodę, bo uważał, że robi to na swoim gruncie. Podał, że z działki (...) władał pasem gruntu o szerokości około 7 metrów i ten obszar sprzedał S. C. wraz z działką siedliskową. Pozostała część działki (...) była w spółkach. Podobnie zeznała W. L.. Świadek K. J. zeznała, że ten grunt gdzie są studzienki należy do pozwanego i ona też mu udziały w działce (...) i pasie na tej działce barany. Podobnie zeznał J. J. (2). S. Z. zeznał, że część studzienek zrobił L. a w 1981 r. pozwany wykopał nowy kanał.

Na rozprawie 7 kwietnia 1982 r. świadek A. P. zeznał, że dół chłonny wykopał L., jak budował dom. Zeznał też, że w ugodzie zezwolił S. C. na wykopanie studzienki i położenie rur od dołu chłonnego do potoku. S. C. zeznał natomiast,

że 5 lat wcześniej na spornym gruncie położył płytki nie pytając nikogo o zgodę. Zeznał, że na podstawie ugody z A. P. odkopał i wyczyścił właz.

W opinii geodezyjnej wydanej do ww. sprawy oznaczono, że sporne płytki i instalacja kanalizacyjna znajduje się w południowo zachodniej części działki (...) wzdłuż granicy z działkami (...).

(protokoły rozpraw k. 9, 4344 i 48 oraz opinia geodezyjna k. 29 w aktach I C 313/81/R)

Wyrokiem z 28 lipca 1982 r. Sąd nakazał S. C. usunięcie z działki (...) przyzmy z płytek betonowych i zakazał wykonywania aktów posiadania na działce (...) poprzez składowanie ruchomości oraz oddalił powództwo w pozostałej części. Sąd Rejonowy uznał, że pozwany jest uprawniony do utrzymywania na działce (...) instalacji do oczyszczania ścieków na podstawie ugody zawartej z poprzednikiem prawnym powodów, natomiast nie jest uprawniony do przechowywania na działce ruchomości. Rewizję od ww. wyroku wniósł pozwany S. C., w której zarzucał m.in. zasiedzenie spornego pasa gruntu. Podnosił, że doprowadził do uchylecia pierwszego (...) wydanego na rzecz A. P., niemniej jednak ten ponownie uzyskał (...) na działkę (...) i sprzedał grunt powodom. W dniu 4 listopada 1982 r. apelacja pozwanego została oddalona.

(dowód: wyrok i rewizja k. 68 i 76-77 akt I C 313/81/R)

Przedmiotowy wyrok był przedmiotem czynności egzekucyjnych w dniu 30 czerwca 1983r. W toku tych czynności granice działki (...) oznaczono palami drewnianymi. Czynności egzekucyjne zakłócał J. J. (2).

(dowód: protokół k. 92/2).

S. C. zmarł 8 kwietnia 2012r. Spadek po nim nabyła w całości żona T. C. .

(postanowienie spadkowe k.16)

Działki (...) są ogrodzone od strony północno wschodniej ogrodzeniem trwałym, które wykonali małżonkowie (...), niedługo po zakupieniu nieruchomości od rodziny G. – w 1984r.

(dowód: zeznania A. Z. k 45, A. J. k. 46 i T. C. k. 46).

Południowo wschodnia część działki (...) stanowi ogrodzoną całość gospodarczą z działką (...), na której znajdował się stary dom S. i T. C.. Ogrodzenie to stoi od 1983 r. i wykonał je S. C.. Na działkę (...) C. dostali (...). Aktualnie działka ta stanowi współwłasność T. C. i jej syna T. na podstawie aktu notarialnego darowizny z 2010r. Działka (...) ma służebność przejazdu, przechodu i przegonu północnym krańcem działek (...).

Środkowa część działki (...) jest ogrodzona także od strony działki (...) należącej do syna brata S. C.. Ogrodzenie to wykonał S. C.. Pozostała część działki (...) nie są ogrodzone od strony zachodniej. Wnioskodawczyni mieszka na działkach (...) w budynku numer (...), który zakupili od W. i J. L. (2).

(dowód: zeznania T. C. k. 46, szkic sytuacyjny k. 13, niezakwestionowane wyjaśnienia wnioskodawczyni 101/2).

Mapa z projektem podziału działek (...) została wpisana do ewidencji (...) państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego pod numerem(...) (dowód: mapa k. 113).

Projektowane działki (...) były używane przez J. i W. L. a później przez S. i T. C.. Na działkach tych znajdowała się instalacja kanalizacyjna dotycząca budynku mieszkalnego nr (...), który był eksploatowany. Ponadto C. składali tam materiały budowlane. Po tym jak małżonkowie (...) wykonali trwałe ogrodzenie po wschodniej stronie przedmiotu wniosku T. i S. C. wyłącznie samoistnie władali tym obszarem. Na działkach tych eksploatowali instalację kanalizacyjną, na części posadzili drzewa a na części składowali materiały budowlane. Małżonkowie (...) nigdy nie

wykonywali aktów posiadania na działce (...). Również rodzina G. po sprzedaży działek (...) nie wykonywała aktów posiadania na niewielkiej i graniczącej z drogą publiczną działce (...).

(dowód: zeznania świadków : A. Z.. K. k45, A. J. k. 46 i zeznania T. C. k. 46, zeznania świadków w sprawie I C 313.81).

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty powołane w opisie stanu faktycznego, których autentyczność nie budziła wątpliwości ani nie była kwestionowana. Jako rzetelne i wiarygodne Sąd Okręgowy ocenił mapy obrazujące przedmiot wniosku. Zasadniczo zasługiwały na wiarę zeznania świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie, jako logiczne, zgodne a przy tym spójne z materiałem dowodowym zalegającym w aktach sprawy o zakaz. Podkreślenia wymaga, że żaden z uczestników nie zakwestionował wiarygodności zeznań ww. świadków ani nie zaoferował materiału dowodowego, który dałby podstawę do odmiennych ustaleń faktycznych.

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny w świetle przesłanek zasiedzenia z 172 k.c. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że wniosek o zasiedzenie zasługiwał na uwzględnienie w całości z tym, że z nieco inną, niż przyjęta przez Sąd Rejonowy datą. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało, że małżonkowie (...) nabyli działki (...) w 1984 a zatem nie jest prawdopodobne, aby postawili ogrodzenie przed 1 stycznia 1983. Poza tym jeszcze w czerwcu 1983 trwały jakieś czynności egzekucyjne do wyroku wydanego w sprawie I C 313/81/R. Z ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że T. i S. C. a także ich poprzednicy prawni to jest W. i J. L. (1) (od których C. kupili działkę siedliskową przy drodze) rościli pretensje własnościowe do wschodniej części działki (...) i wykonywali tam akty władztwa jak właściciele. Bieg terminu do zasiedzenia został jednakże przerwany przez wniesienie przez G. powództwa o zakaz opartego na tytule własności. Bieg zasiedzenia można natomiast liczyć od nowa od czasu, gdy małżonkowie (...) odgradzili się od spornego terenu ogrodzeniem trwałym. Teren ten był w znacznej części zajęty przez urządzenia kanalizacyjne C., którzy nadal rościli do niego pretensje a jednocześnie dla (...) był zbędny. Od czasu postawienia tego ogrodzenia C. spokojnie i bez przeszkód ze strony właścicieli władali przedmiotem wniosku. Część tego terenu ogrodzili w taki sposób, że tylko oni mieli do niego dostęp. Pozostała część graniczyła z pasem służebności prowadzącym do działki C. położonej przy potoku. Grunt ten był wykorzystywany jako skład materiałów budowlanych, jako teren zielony i jako miejsce przebiegu instalacji kanalizacyjnej.

W tym miejscu należy przypomnieć, że polski ustawodawca wprowadził dla wieloletnich posiadaczy istotne ułatwienia dowodowe w postaci domniemań prawnych. W myśl art. 339 k.c. domniemywa się, że ten kto rzeczą faktycznie włada jest posiadaczem samoistnym. Zgodnie z art. 340 k.c. domniemywa się ciągłość posiadania. Z kolei w myśl art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd. Mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Zgodnie z regułą dowodzenia zawartą w art. 6 k.c. ciężar obalenia w/w domniemań prawnych obciążał uczestników. Uczestnicy nie podnieśli żadnych zarzutów merytorycznych. Z kolei dowody przeprowadzone na wniosek alegującego nie doprowadziły do obalenia wyżej opisanych domniemań.

Przy nabyciu posiadania w złej wierze termin zasiedzenia wynosi 30 lat i liczony od 1 stycznia 1985r. upłynął z dniem 1 stycznia 2015 r. na rzecz T. C. jako wyłącznej posiadaczki (por. postanowienie spadkowe po S. C.).

Podsumowując należy stwierdzić, że apelacja kuratora okazała się skuteczna tylko w zakresie zmiany daty nabycia własności przez zasiedzenie. Dalej idące żądania apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie. Wnioskodawczyni wykazała przesłanki zasiedzenia co do przedmiotu wniosku a w sprawie brak dowodów, które podważyłyby prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy. Podkreślenia wymaga, że uczestniczka A. S. nie sprzeciwiła się żądaniu wniosku ani nie wniosła apelacji a jest to osoba, która powinna mieć największą wiedzę na temat działek objętych wnioskiem.

Mając powyższe na uwadze na zasadzie art. 386 §1 k.p.c. w związku z art. 13 §2 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji. w punkcie 2. orzeczono na zasadzie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 §2 k.p.c. W punkcie 3. orzeczono na zasadzie §1 ust 3 rozporządzenia MS z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W punkcie 4. orzeczono na zasadzie art. 520 §1 k.p.c.

(...)

ref.(...)